Η αιτία της εσωτερικής συγχύσεως και ταραχής. Η θεραπεία του ανθρώπου από τις συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος (Αγ. Θεοφάνης ο Έγκλειστος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Οκτωβρίου, 2014

Σε παρακίνησα να σκεφτείς από που μπορεί
να προέρχονται τα σπέρματα της εσωτερικής συγχύσεως και ταραχής, και
σου υποσχέθηκα να το συζητήσουμε. Είναι αλήθεια, όμως, πως ήδη γνωρίζεις
την προέλευσή τους. Δεν υπάρχει λόγος, λοιπόν να σκεφτείς, αλλά μόνο να
θυμηθείς ποιά είναι η σχετική πίστη μας.

Πιστεύουμε πως αυτά τα σπέρματα δεν τα
έβαλε ο Δημιουργός μέσα στη φύση του άνθρωπου, όταν τον έπλασε. Μπήκαν
αργότερα, μετά την πτώση των προπατόρων μας, που, με την παράβαση της
εντολής, διέφθειραν και διέστρεψαν τη φύση μας. Έτσι διεφθαρμένη και
διεστραμμένη τη μεταβίβασαν στους απογόνους τους, δηλαδή σ' ολόκληρο το
ανθρώπινο γένος. Έτσι διεφθαρμένη και διεστραμμένη, λοιπόν, έχει φτάσει
μέχρι κι εμάς. **Η μεταπτωτική αυτή κατάσταση της φύσεως μας αποτελεί την
αιτία της εσωτερικής μας συγχύσεως και ταραχής**. Απ' αυτήν, πάλι,
προκαλείται όλη η εξωτερική αναταραχή στην προσωπική ζωή κάθε ανθρώπου,
στην οικογενειακή ζωή και στην κοινωνική ζωή.

Τα σπέρματα, λοιπόν της συγχύσεως και
ταραχής, μολονότι υπάρχουν μέσα μας εκ γενετής, **δεν είναι φυσικά**. Δεν
είναι συστατικά της φύσεως μας. Δεν μπορούμε να πούμε, δηλαδή, ότι ένας
άνθρωπος που δεν τα έχει, δεν είναι άνθρωπος. Απεναντίας, δίχως αυτά ο
άνθρωπος γίνεται **αληθινός άνθρωπος**. Η κατάσταση της συγχύσεως και της
ταραχής είναι η αρρώστια μας. Και μόνο όταν απαλλαγούμε απ' αυτήν,
γινόμαστε υγιείς, έτσι όπως πρέπει να είμαστε από τη φύση που μας έδωσε ο
Δημιουργός. Θυμάμαι την επιθυμία σου να βρεθείς "στο επίπεδο της
ανθρώπινης αξίας". Θεράπευσε την παραπάνω αρρώστια, που έχεις μέσα σου,
και θα φτάσεις σ' αυτό το επίπεδο.

Μην ξεχνάς πως η σύγχυση και η ταραχή
είναι έμφυτες, όχι όμως και φυσικές. Δεν αποτελούν ουσιώδες μέρος της φύσεώς μας. Επηρεάζουν, πάντως, τα ουσιώδη μέρη της, προκαλώντας διαταραχή στη λειτουργία του καθενός και στις αμοιβαίες σχέσεις τους. Αν η σύγχυση και η ταραχή ήταν φυσικές, η παρουσία τους δεν θα μας έκανε να υποφέρουμε και να βασανιζόμαστε, όπως συμβαίνει. Φυσικό είναι ό,τι ευφραίνει και αναπαύει τη ψυχή, ενώ αφύσικο ό,τι την καταπιέζει και την κουράζει. Από το άλλο μέρος, αν η σύγχυση και η ταραχή ήταν φυσιολογικές, τότε, όποιος ήταν απαλλαγμένος και καθαρός απ’ αυτές, δεν θα ήταν άνθρωπος. Ξέρουμε, ωστόσο, έναν άνθρωπο, τον Θεάνθρωπο Χριστό, που, μολονότι ήταν ολότελα καθαρός από σύγχυση και ταραχή, είχε τέλεια την ανθρώπινη φύση. Ξέρουμε, επίσης, ότι όποιος ντύνεται το Χριστό, παίρνει απ’ αυτόν τη δύναμη να καθαρίσει τον εαυτό του και να γίνει όμοιός του στη καθαρότητα.

Να θυμάσαι, επαναλαμβάνω, ότι η σύγχυση
και η ταραχή είναι εγγενείς, όχι όμως και φυσικές· να το θυμάσαι και να το πιστεύεις ακλόνητα. Έτσι θα επιθυμήσεις σφοδρά και τη θεραπεία σου. Γιατί, αφού αυτή η κατάσταση δεν είναι φυσιολογική, τότε μπορείς να θεραπευθείς, φτάνει να το θέλεις. Και είναι δυνατό να μην το θέλεις; Υγιής και καθαρή η φύση μας είναι υπέροχη. Οι ίδιοι οι άγγελοι την ατενίζουν με αγάπη και δέος. Δεν θα θέλαμε, λοιπόν, να τη δούμε κι εμείς έτσι; Αναμφίβολα, όλη η ευτυχία και η ευδαιμονία μας εξαρτάται από τη θεραπεία μας. Γιατί, όταν θα έχουμε απαλλαγεί πια απ’ αυτή την αρρώστια, τί άλλο θα μας στερήσει τη μακαριότητα;

Είπα πριν, πως, επειδή η κατάσταση της
ταραχής και της συγχύσεως δεν είναι φυσική, μπορεί κανείς να θεραπευθεί. Τώρα λέω, υποθετικά, το αντίθετο: Αν ήταν φυσική, δεν θα μπορούσε κανείς να θεραπευθεί, όσο σκληρά κι αν αγωνιζόταν. Πιστεύοντας κάτι τέτοιο, θα έχανες το θάρρος σου. “Έτσι είμαι και δεν μπορώ ν’ αλλάξω”, θα σκεφτόσουνα και θα κυριευόσουν από την ολέθρια απόγνωση. Ολέθρια, ναι! Γιατί, όταν κυριεύσει τους ανθρώπους, τότε αυτοί παραδίνονται στην αμαρτία και εκτελούν κάθε λογής βρώμικη πράξη δίχως φραγμό.

Θα το ξαναπώ: Διατήρησε την πεποίθηση
ότι η ταραχή μας δεν είναι φυσική. Μην ακούς εκείνους που λένε, “Είναι ανώφελο να το συζητάμε, γιατί έτσι είμαστε φτιαγμένοι και δεν μπορούμε ν’ αλλάξουμε”. Δεν είμαστε φτιαγμένοι έτσι. Και, αν αγωνιστούμε, μπορούμε ν’ αλλάξουμε.

(Οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου, «Ο δρόμος της ζωής», σ.84-87, εκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου)

(Πηγή ηλ. κειμένου: pemptousia.gr)